



Poemes de l'alquimista 1936-1950

Josep Palau i Fabre
La gran cursa del mar

A Amàlia Tineo

La gran cursa del mar sempre distinta
(jo he navegat la Grècia catalana),
m'atrau per les sirenes impossibles
i pels dofins lluent—fulgor d'espases—
i els blaus, sempre més blaus, de les llunyàries.
Ara navego en mi mateix una aigua
més nua i transparent, més impalpable.
Una aigua com un aire. Matinada
del cor, en pau, sense vaixell ni onada;
sense dofins ni remes, corda ni escàlem;
una aigua només aigua i aigua i aigua.
uc apagar aquest foc
—aquesta rosa entre les mans.
Jo mateix l'he atiat,
i ara no tinc prou aigua.